

פרשת השבוע: מסעי "והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו" (תהילים קל) **כניסת השבת: 19:13**

ערש"ק כז' תמוז תשע"ד (29.7.14) (moshe45@bezeqint.net) **יציאת השבת: 20:25** ר"ת 21:07

הפטרה: "שמעו דבר ה'" לרפואה שלמה של אחותי, בת ציון היקרה, **צביה בת שרה**. (לפי העיר חיפה)

"בני ציון"

"ומביא גואל לבני בניהם למען שמו (=י-ה-ו-ה) באהבה" (תפילת העמידה)

האריז"ל, בספרו "ליקוטי תורה" (פי תצא), מקשה על מה שאמרו חז"ל (בראשית רבה ב, ד): "והארץ היתה תהו' – תהו' זה גלות **בבל**... 'ובהו' – זה גלות **מדי**... 'וחשך' – זה גלות **יון**... 'על פני תהום' – זה גלות ממלכת הרשעה (=אדום)...". שכן, שואל האר"י הקדוש, מדוע לא הזכירו חז"ל במדרש את גלות מצרים, שהיתה הגדולה והקשה מכל הגלויות?

ותרץ האריז"ל ואמר, פי ארבע הגלויות "**בבל אדום יון מדי**" הן רק גלויות פרטיות, שכל אחת מהן מתנגדת לאות אחת משם הוי"ה, ברוף הוא: גלות **בבל**, כנגד האות י' משם הקב"ה (י-ה-ו-ה), **מדי** כנגד אות ה' משם הקב"ה (י-ה-ו-ה). **יון**, כנגד האות ו' (י-ה-ו-ה), ו**אדום** כנגד אות ה' השניה משמו יתברך (י-ה-ו-ה).

אבל, גלות מצרים היא גלות **כללית ושורשית**, הכוללת בתוכה את כל ארבע הגלויות **ביחד**, והיא מתנגדת כנגד כל **ארבע** אותיות שם הוי"ה (י-ה-ו-ה). כפי שאמר פרעה למשה ואהרן: "מי ה' אשר אשמע בקלו לשלח את ישראל לא ידעתי את ה'". הנה, הדבר הראשון שאמר פרעה, ראש קליפת מצרים, ברוב חוצפתו, היה "מי י-ה-ו-ה...לא ידעתי את י-ה-ו-ה". ובכך התכונן פרעה להודיע למשה ולאהרן כמה גדול כוחה של מצרים בטומאה. שכן, בהיותה גלות **כללית** הכוללת את כל ארבע הגלויות, היא מתנגדת לכל **ארבע** אותיות שם הקב"ה (י-ה-ו-ה).

(על-פי זה יומתק לנו להבין את הכתוב בתפילת העמידה: "ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה". הקב"ה מביא גואל לישראל, וגואלם מארבע הגלויות מדי בבל יון אדום, "למען שמו", למען ארבע אותיות שמו יתברך "י-ה-ו-ה", וכל זאת "באהבה". שכן, ב' פעמים "אהבה" הם גמטריה "י-ה-ו-ה").

על-פי האמור, יאיר לנו להבין מה שתקנו לנו חז"ל לשתות **ארבע** כוסות יין בליל פסח, כנגד **ארבע** לשונות הגאולה – **והוצאתי, והצלתי, וגאלתי, ולקחתי** – שזכרו בפרשת "וארא".

ולכאורה תמוה הדבר: וכי, מה ענין **ארבע** לשונות של גאולה בפסח? הרי במציאות היתה רק גאולה אחת – גאולת מצרים... אולם לפי האמור לעיל מובן הדבר. שהרי גלות מצרים כללה בתוכה את כל ארבע הגלויות. אם כן, גם גאולת מצרים היתה כללית וכללה בתוכה את ארבע הגאולות.

אף החיד"א זצ"ל מבאר כן, שגלות מצרים היתה כללות כל ארבע הגלויות, והוא מביא רמז לכך מהפסוק "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" – "**באים**" ראשי-תבות: **בבל אדום יון מדי**. וזאת, כדי לומר לנו, שכל ארבע הגלויות היו **פלולות** בגלות מצרים.

בענין זה, אומר כ"ק האדמו"ר מרן מהרי"ד מבעלזא זיע"א: הנה, מצינו שהשבטים ירדו למצרים ארבע פעמים, ויצאו משם ארבע פעמים: בפעם הראשונה, ירדו למצרים לקנות תבואה, ויצאו משם להביא את בנימין. בפעם השניה, ירדו למצרים עם בנימין, ויצאו משם להביא את יעקב, לאחר שגלה יוסף את עצמו. בפעם השלישית, ירדו למצרים עם יעקב, ויצאו משם לאחר פטירתו, כדי לקוברו במערת המכפלה. ובפעם הרביעית חזרו למצרים אחרי קוברם את יעקב אביהם, כדי להשלים את השיעבוד, ויצאו משם ביציאת מצרים, באותות ובמופתים. הרי לנו ארבע ירידות וארבע יציאות ממצרים, כנגד ארבע הגלויות וארבע הגאולות שנקללו במצרים.

ויצריכים אנו להבין, וכי מה הענין כאן, שהשבטים ירדו ארבע פעמים למצרים, וגם עלו ארבע פעמים ממצרים? אלא, אומר האדמו"ר מרן מהרי"ד מבעלזא: הנה למדונו רבותינו ש"מעשה אבות – סימן לבנים". ולכן, כאשר ירדו השבטים למצרים, ועלו משם ארבע פעמים, עשו בכך הכנה ליציאת ישראל מארבע הגלויות העתידיות: **בבל, מדי, יון ואדום**.

והנה, מכל זה, אומר ה"בני יששכר", נוכל להתחזק במידת "קל וחמר", שהקב"ה עתיד לגאול אותנו מכל ארבע

הגלויות. שכן, אם הוא יתברך הוציאנו מהקליפה הגדולה של מצרים, שכללה את ארבע הגלויות גם יחד, על אחת כמה וכמה שיוציאנו מכל אחת מארבע הגלויות הפרטיות: **בבל, מדי, יון ואדום**.
על-פי האמור יאיר לנו להבין מה שכתב ה"אגרא דכלה" (עקב), שכאשר אומר האדם את הפסוק (דברים ז', יז): "כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם. לא תירא מהם זכר תזכר את אשר עשה ה' אליהך לפרעה ולכל מצרים" – הוא מעורר עליו **חסד עליון**, ויכול להתגבר על אויביו ושונאיו, אף שאין בידי זכויות רבות.

וכפי דבריו הקדושים: "דהנה, כתבו רבותינו הקדושים, צדיקי דורותנו בקבלה, מבעלי רוח הקדש, (ש)כאשר יצטרך אדם לאיזה ישועה, כגון לרפואה ולהצלחה, ולעבור במצולות ים מבלי מכשול, אזי יזכור במו פיו, מעין אותן **הנסים** בכיוצא בזה שנעשו לצדיקי הדורות לרבים או ליחיד. וזהו שאמר גם כן בסגולה, הגם שלא יהיה בידיך זכות כל-כך (יאמר), 'זכר תזכר את אשר עשה ה' אליהך לפרעה ולכל מצרים', ובהתעוררות סיפורי **הנסים** כביכול יתגבר **כח חסד עליון** עליך... והתורה הקדושה המיעצת לישראל בחכמה, צוה אותנו כן לספר ולזכור ביציאת מצרים, שהוא כולל כל **הנסים**, ואפילו יארע, חס ושלום, דבר חדש, הכל היה **נס** דוגמתו ביציאת מצרים. ועל-ידי זה פלו אויביהם בהשמד וכלה לאין מרפא, אמן כן יאמר השם".

רעיון קדוש זה מבואר גם ב"תפארת שלמה" (רמזי פסח): "מזכירין יציאת מצרים **בלילות**, 'לילה' רומז לימי הגלות, שנדמה **ללילה**. ואנו, על-ידי סיפור יציאת מצרים בזו **הלילה** (=בגלות), משפיעים, שגם בזמן הגלות, יתעוררו (עלינו) **הרחמים והחסדים** מיציאת מצרים... וזהו שאמרו (הגדה של פסח): 'שהיו... מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה, עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של **שחרית**'. (שחרית זהו רמז על הגאולה העתידה, (שנקראת) אילת השחר". (אילת השחר = "האור" שעולה ממזרח, ומאיר את האופל/השחר).

מכל זה נמצאנו למדים, שמאחר וגלות מצרים היא כללות כל ארבע הגלויות, הזכרת יציאת מצרים ("זכר תזכר את אשר עשה ה' אליהך לפרעה ולכל מצרים") היא סגולה להנצל מכל הצרות שיש לנו, בבחינת: "מזכירין יציאת מצרים **בלילות** (=בזמן הצרות)". שכן, על-ידי הזכרת שם מצרים, הכוללת את כל הגלויות, מתעוררים **החסדים והנסים**, כדי להנצל גם מהצרות ומהגלויות הפרטיות שלנו. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן) "לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה" (ל' ג')

על הנאמר בפרשה: "לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה". פרש רבנו יוסף חיים זצוק"ל זיע"א: "לא יחל דברו", דהינו, אדם שלא מחלל את דיבורו - פלומר, לא מדבר דברים אסורים - זוכה לכך ש"כל היוצא מפיו" - כל מה שמבקש הוא מבורא עולם - "יעשה" - מיד מתקבלת בקשתו, ואבינו שבשמים ממלא את משאלות לבו. וזאת עלינו לדעת, שקיבול תפילותיו ובקשותיו של הנזקר בלשונו מובטחים לו אף אם לכאורה נכשל הוא בשגגה בדברים אחרים, ועדין לוקה הוא בכשרון המעשים, ואפילו כך - כיון ששומר הוא מאד על קדושת פיו ולשונו, ואינו מוציא מפיו דבר מגונה בשום אופן, ראוי הוא שתעשה בקשתו, וימלא ה' כל משאלות לבו. ובענין זה מסופר, כי בימי ה"בעל שם טוב", היה אדם אחד, שנודע בשם 'השיפור המברך', וכל אימת שהיו באים לפניו ומתברכים ממנו - היו נושעים. בקש ה"בעל שם טוב" לתהות על קנקנו, והלך לראות את אורח חייו, כי היה תדבר תמוה בעיניו, שאיש אשר שם בפוס עינו, ומתגולל בשכרותו רוב היום, כיצד יוכל לפעול ישועות? בא ה"בעל שם טוב" לביתו, וראהו בקלקלתו - שותה יין לסובא, ונופל שיפור שרוע על מטתו - וכך הוא ישן רוב היום. למחרת הוא קם, מניח תפילין ומתפלל כאיש ירא שמים ובבכיות רבות, אך תיכף ומיד לאחר התפילה שוב שותה ונופל שיפור, וחוזר חלילה.

תמה ה"בעל שם טוב" על הדבר, וערך שאלת חלום, וגילו לו מן השמים, כי לשיפור זה ישנה נשמה גבוהה של אדם צדיק בדורות הקודמים. אותו צדיק היה מושלם בכל, ורוב ימיו ולילותיו היה עסוק בתורה, אלא שזלזל בתפילה ובמצות תפילין, והיה מקימן בחטף, ומבלי פונה ראוייה. לכן נגזר עליו בשמים לרדת שוב לעולם, כדי לתקן את ענין התפילה. אולם הנשמה בכתה לפני בית דין של מעלה, כי אם תרד שוב לעולם הזה, יכול להיות שתפגום יותר מאשר תתקן, שהרי בגלגול הקודם לא חטא כלל. על-כן הוצע לה, שתיפול לשכרות רוב היום, ושיפור פטור מהמצות, ולא יהיה עליו חטא בגין זה. ובזמן שיהיה פכח יתפלל כראוי, כדי שיתקן את מה שענתו (=תפילה ומצות תפילין). הסכימה הנשמה לתנאי זה, וכך ירדה לעולם. וזה פשר המחזה באותו שיפור, אשר ברכותיו לא שבו ריקם, ותפילתו היתה בבכיות נוראות ובכנות הלב. וכשהגיעו תלמידיו לפניו, אמר להם ה"בעל שם טוב": "אמנם, אותו שיפור היה עסוק בגלגול הקודם אך ורק בתורה ובמצות. אבל, ברצוני להדגיש בפניכם, שגם ללא זאת: ראוי הוא שיתקבלו כל ברכותיו, כיון שישן הוא רוב היום, ואינו מוציא שום דבר מגונה מפיו.

יהי רצון, שנזכה כלנו לנצור את לשוננו מכל דיבור אסור, וימלא ה' כל משאלות לבנו לטובה ולברכה לעבודתו יתברך, אמן. **שבת שלום לכל בית ישראל!** **נא לשמור על קדושת הגיליון!**

פרשת השבוע: מסעי "והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו" (תהילים קל') **כניסת השבת: 19:13**

ערש"ק כז' תמוז תשע"ד (29.7.14) (moshe45@bezeqint.net) **יציאת השבת: 20:25** ר"ת 21:07

הפטרה: "שמעו דבר ה'" לרפואה שלמה של אחותי, בת ציון היקרה, **צביה בת שרה**. (לפי העיר חיפה)

"בני ציון"

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן" (לג' א')

על פרשת "מסעי", העוסקת ב-**מב' (42=)** המסעות שנסעו ישראל במדבר, כותב ה"עבודת ישראל" (המגיד מקוזניץ זיע"א): "פרשה זאת נקראת תמיד (בימי) **בין המצרים**, שהם נחשבים כ"א(=21) ימים... (ובימים אלו יש) כ"א יום ו-כ"א לילות, (ש)הם (ב)יחד **מב' (42=)** - כנגד מ"ב מסעות שצריך לעבור **בין המצרים**... (כדי) לתקן הכל, ולעבוד את ה'. הגם שהזמן גרמא(=גורם) להיות עצוב ונאנח על חרבן הבית. עם כל זאת, יש לחזק את עצמו ולטהר לבבו, ולעבוד (את) ה' בתורה ותפילה בשמחה, בפרט בשעת אמירת שירות ותשבחות". מביאור דבריו הקדושים של ה"עבודת ישראל" אנו למדים, שפרשת "מסעי" נקראת תמיד בימים של **בין המצרים**, שהם כא(=21) הימים שבין שבעה עשר בתמוז לבין תשעה באב, ובהם אנו מתאבלים על חרבן בית המקדש.

ומוסיף ה"עבודת ישראל" ואומר, ש-כא הימים הללו כוללים בתוכם כא' לילות - וב)יחד **מב' (42=)** ימים ולילות, שהם כנגד מב' (42=) המסעות שעברו בני ישראל במדבר. וצריכים אנו להבין ענין זה. שכן, וכי מה הקשר בין **מב' (42=)** המסעות שעברו בני ישראל במדבר, לבין **מב' (42=)** הימים והלילות שיש בימים של **"בין המצרים"**?

תחילה, נקדים להביא מה שכתב ה"מגלה עמוקות" (פרשת "מטות מסעי"), שבפסוק: "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם...". רמזים ארבע הגלויות של עם ישראל. הנה, "אלה מסעי בני ישראל" הם ראשי תיבות של **אדום מדי בבל יון, ארבע הגלויות שעתידים ישראל לעבור עד ביאת גואל צדק (אחרי גלות מצרים)**.

וכפי דבריו הקדושים: "והנה, הלכו ישראל במדבר מ"ב(=42) מסעות, שנרמזין בו(=בהם) כל ימי עולם, עד ביאת הגואל, ובפרשה זו נרמזין **אלה מסעי בני ישראל** - (ראשי תיבות) **אדום מדי בבל יון**". וראוי להוסיף מה שהביא ה"מגן אברהם" (או"ח סימן תכח, ח), (בשם "צרור המור", המקובל האלקי רבי אברהם סבע זיע"א, ממגורשי ספרד): "כתוב בצרור המור: מ"ב מסעות שבפרשת ואלה מסעי אין להפסיק בהם, שהם נגד שם מ"ב". דהינו, שאין ראוי להפסיק באמצע הקריאה של **מב' (42=)** המסעות, כדי להזמין עולה אחר לתורה. שכן, כותב "צרור המור" אלו מ"ב המסעות מכונים כנגד שם מ"ב(=שם של הקב"ה).

וכן כתב רבנו האריז"ל (ליקוטי תורה): "הנה נזכר כאן מ"ב מסעות, והוא שישראל יצאו ממצרים בכח שם מ"ב (של הקב"ה)". ואילו ה"אגרא דכלה" כותב, שענין זה רמז בפתוב "אלה מסעי בני ישראל". שכן **מסעי בני** הם ראשי תיבות **מב' (42=)**.

(ידוע מה ששנינו בגמרא (קידושין עא'): "אמר רבי יהודה אמר רב: שם (של הקב"ה) בן **ארבעים ושתים** אותיות (**מב' (42=)**), אין מוסרין אותו אלא למי שצנוע, וענו, ועומד בחצי ימיו, ואינו כועס, ואינו משתפר, ואינו מעמיד על מידותיו. וכל היודעו, והזהיר בו, והמשמרו בטוהרה, אהוב למעלה ונחמד למטה, ואימתו מוטלת על הבריות, ונחל שני עולמים - העולם הזה, והעולם הבא".

הנה מבואר מכאן, שיש שם של הקב"ה, שהוא בעל **מב' (42=)** אותיות, שכל מי שידעו וזהיר בו - אימתו מוטלת על הבריות. והנה, הרבה פרושים כבר נאמרו על השם בן **מב' (42=)** האותיות של הקב"ה, שיש בו הרבה סגולות.

וצריך לדעת, שאת השם בן **מב' (42=)** האותיות (של הקב"ה) אנו מזכירים בכל יום בתפילת שחרית בסדר הקורבנות, כשאנו אומרים "אנא בכח":

אָנָא בְּכַח, גְּדַלַת יְמִינֶךָ, תַּתִּיר צְרוּרָה. (אב"ג ית"ץ, כנגד יום א').

קַבֵּל רִנַּת, עֲמֶךָ. שִׁגְבִּנו, טְהַרְנו נוֹרָא. (קר"ע שט"ן, כנגד יום ב').

נָא גְבוּר, דוֹרְשֵׁי יְהוּדָה, כַּבַּבְת שְׁמַרְם. (נג"ד יכ"ש, כנגד יום ג').

בְּרַכְם טְהַרְם, רַחֲמֵי צְדָקְתֶךָ, תְּמִיד גְּמַלְם. (בט"ר צת"ג, כנגד יום ד').

חֲסִין קְדוּשׁ, בְּרַב טוֹבְךָ, נִהַל עֲדַתְךָ. (חק"ב טנ"ע, כנגד יום ה').

יְחִיד גְּאֵה, לְעַמְךָ פְּנֵה, זוֹכְרֵי קִדְשְׁתֶךָ. (יג"ל פוז"ק, כנגד יום ו').

שׁוֹעֲתֵנו קַבֵּל, וְשִׁמְעַ צַעֲקֹתֵנו, יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת". (שק"ו צי"ת, כנגד יום שבת).

(תפילה זו של "אנא בכח" מיוחסת לתנא האלקי רבי נחוניא בן הקנה, וכל פלה מבוססת על שם מב' (=42) אותיות, המתחלקות לשבעה שמות, כנגד שבועת ימי השבוע. השם בן מ"ב האותיות הוא ראשי התיבות היוצאים מראשי התיבות של "אנא בכח" (אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ן נג"ד יכ"ש בט"ר צת"ג חק"ב טנ"ע יג"ל פוז"ק שק"ו צי"ת).

וכפי דבריו הקדושים של "צרוּר המור": "אמרו רבותינו ז"ל, שנכתבו כאן שנים וארבעים מסעות, רמז לשם המפורש של שנים וארבעים, הוא שם אב"ג ית"ץ... ולכן נכתבו כאן שנים וארבעים מסעות, כנגד זה השם (בן מב' (=42) האותיות של הקב"ה)... (1) אין להפסיק החזון בקריאת הפרשה... ונראה שנכתבו בפאן אלו המסעות בשם ה' להשרישנו שרש ובטחון גדול בגאולה העתידה ובענין הצרות שעוברות עלינו, ולחזק ידיים רפות לפי שהשם (יתברך) צופה ומביא עד סוף כל הדורות, ורואה הגלויות שיעברו עלינו, ובפרט הגלות הרביעי החזקה (=הגלות הנוכחית). וכתב אלו (מב' (=42) המסעות, להבטיחנו בטחון גדול וחזק, כי אף-על-פי שנעבור צרות רבות ורעות, השם יחינו ויוציאנו מגלותינו, כמו שעשה ביציאת מצרים...". אכ"ר (עד כאן דבריו הקדושים של "צרוּר המור").

ועתה, בא וראה דבר פלא, מה שכתב ה' דגל מחנה אפרים" (ויכתב משה), שכל אחד מישראל ללא יוצא מן הפלל, עובר במשך כל ימי חייו, מיום היולדו ועד יום מותו, את כל מב' (=42) המסעות שעברו ישראל במדבר. וכפי דבריו הקדושים: "שמעתי בשם אדוני זקני זללה"ה, כי כל המסעות היו מ"ב, והם אצל כל אדם מיום היולדו עד שובו אל עולמו... כי מיום הלידה והוצאתו מרחם אמו, הוא בבחינת 'יציאת מצרים' כנודע, ואחר-כך נוסע ממסע למסע, עד בואו אל ארץ החיים העליונה (בשמים)... ובנדאי נכתבו המסעות בתורה, להורות הדרך הישר לאיש הישראלי, לידע הדרך אשר ילך בו כל ימי חייו, ליסע ממסע למסע".

והנה, כאשר נצרך את שני היסודות שלמדנו - האחד, ש-מב' (=42) המסעות מכונים כנגד שם הקב"ה של מב' (=42) אותיות. והשני, ש-שכל אחד ואחד מישראל עובר בימי חייו את כל מב' (=42) המסעות - הנה נשכיל להבין שכל אחד מאתנו מיום לידתו ועד פטירתו, שאז הוא מחזיר את נשמתו לבורא עולם, הרי הוא חי ונושם את כל מב' (=42) האותיות של "אנא בכח", שהם בעצם מב' (=42) המסעות של כל ימי חייו.

"לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה" (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

על הנאמר בפרשה, "לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה", פרש רבנו יוסף חיים זצוק"ל זיע"א: "לא יחל דברו", דהינו, אדם שלא מחלל את דיבורו - פלוּמַר, לא מדבר דברים אסורים - זוכה לכך ש"כל היוצא מפיו" - כל מה שמבקש הוא מבורא עולם - "יעשה" - מייד מתקבלת בקשתו, ואבינו שבשמים ממלא את משאלות לבו. אולם, אם חס וחלילה יוצאים דיבורים רעים מפיו, הוא בורא על-ידי כך מלאכים ומשחיתים רעים, המקטרגים עליו, ומבקשים להזיקו. שכן, צריך לדעת (מועד קטן יח'), (ש)"ברית כרותה לשפתים" - דהינו, יש כח בשפתים/בפה - לטוב או לרע חלילה.

בבית העלמין סגולה בעיר פתח תקווה ישנה מצבה עתיקה, שהיא הראשונה בבית הקברות, ועליה חקוקות באותיות גדולות המלים "ברית כרותה לשפתים".

הסיפור שמאחורי מצבה זו הוא נורא! בית העלמין הוקם בשנת תרמ"ט, וב-י"ט בתשרי תרמ"ט נקבר שם הנפטר הראשון, שסיפור פטירתו מבטא את דברי חז"ל הנ"ל: "ברית כרותה לשפתים".

היה זה כאשר קדשו את חלקת בית הקברות, כמנהג ישראל לקדש את החלקה/האדמה, לפני שקובעים אותה עבור קבורת נפטרים, והנפטר הנ"ל היה בין אותם אנשים שקדשו את בית הקברות. לאחר שסימו, לפני שפנו ללכת משם, עמדו אותם קבוצת אנשים ושוחחו ביניהם, ובהלצה אמרו זה לזה: "נו נו, מי יהיה כאן הנפטר הראשון?" עמד אחד מן הניצבים והחזיר את תשובתו בהלצה: "אין לי בעיה להיות הראשון!". לא עברו עשרה ימים, והאדם סגר את עיניו ונלקח לבית עולמו למגינת כל מכריו! (לכן צריך מאוד מאוד להיזהר בכל מלה שמוציאים מהפה, ואפילו בהלצה גמורה)... שבת שלום לכל בית ישראל!

פרשת השבוע: מסעי "והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו" (תהילים קל) **כניסת השבת: 19:13**

ערש"ק כז' תמוז תשע"ד (29.7.14) (moshe45@bezeqint.net) **יצאת השבת: 20:25** ר"ת 21:07

הפטרה: "שמעו דבר ה'" לרפואה שלמה של אחותי, בת ציון היקרה, **צביה בת שרה**. (לפי העיר חיפה)

"בני ציון"

"אלה מסעי בני ישראל" (לג' א')

על בפסוק: "אלה מסעי בני ישראל", כותב "אור החיים" הקדוש: שתכלית מסעות בני ישראל במדבר היתה להעלות את **ניצוצי קדושה**, שנפלו בתוך **כוחות הטומאה**, הנמצאים במדבר, שהם בבחינת 'נחש שרף ועקרב' (כפי שכתוב (דברים ח' טו) : "המוליכך במדבר הגדל והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים"). ולכן היו ישראל שוהים במקום אחד זמן קצר, ובמקום השני זמן ארוך, הכל לפי הצורך עד שהשלימו לברר את **ניצוצי הקדושה**.

וכפי דבריו הקדושים: "אכן יתבאר על-פי אנשי אמת, שהליכת ישראל במדבר היתה כדי לברר **ניצוצי הקדושה**, שאנס איש הבליעל (=הס"מ) החונה במדבר השומם, ששם קנה מקומו נחש שרף ועקרב. ודרפו של עדת ה' (=בני ישראל) היא להוציא בולעו (= **ניצוצי הקדושה**) מפיו. והוא הטעם לכך שהיו ישראל חונים במקום אחד שנה ובמקום אחר י"ב שעות, שהוא כפי מה שצריך כדי לברור את **הניצוצות** שישנם במקום ההוא".

ועתה, הבה נתבונן בדברי חז"ל במדרש (שמו"ר ג', ו'): "אמר ליה הקב"ה למשה: שמי אתה מבקש לידע? (הרי) לפי מעשי אני נקרא! פעמים שאני נקרא ב-אל שדי, בצבאות, באלהים, בה'. כשאני דן את הבריות אני נקרא 'אלהים', וכשאני עושה מלחמה ברשעים אני נקרא 'צבאות'. כשאני תולה (=מסתכל) על חטאיו של האדם אני נקרא 'אל שדי', וכשאני מרחם על עולמי אני נקרא ה', שכן ה' הוא מידת הרחמים, (כפי) שנאמר (שמות לד'): 'ה' אל רחום וחנון".

לפי זה, מגלה לנו רבנו האריז"ל (שער הפנונת, תפילת השחר, דרוש ג'), שהשם בן **מ"ב** אותיות היוצא מתפילת "אנא בכח", סגולתו היא להעלות את **ניצוצי הקדושה** שברר איש ישראל בעולם הזה (על-ידי עסק התורה, התפילה והמצות) לשמים לפני הקב"ה.

והנה, כבר נתבאר, ששם **מ"ב** מתחלק לשבעה שמות, כנגד שבעת ימי השבוע.

אנא בכח, גדלת ימינך, תתיר צרורה. (**אב"ג ית"ן**, כנגד יום א').

קבל רנת, עמך. שגבנו, טהרנו נורא. (**קר"ע שט"ן**, כנגד יום ב').

נא גבור, דורשי יחודך, כבבת שמרם. נג"ד יכ"ש, כנגד יום ג').

מרכם טהרם, רחמי צדקתך, תמיד גמלם. (**בט"ר צת"ג**, כנגד יום ד').

חסין קדוש, ברב טובך, נהל עדתך. (**חק"ב טנ"ע**, כנגד יום ה').

יחיד גאה, לעמך פנה, זכרי קדשתך. (**יג"ל פז"ק**, כנגד יום ו').

שועתנו קבל, ושמע צעקתנו, יודע תעלומות". (**שק"ו צי"ת**, כנגד יום שבת).

ומבאר האריז"ל, שכל שם מיועד להעלות את התורה והמצות של אותו יום המכון כנגדו. דהינו, שם **אב"ג ית"ן** מעלה את התורה והמצות של יום ראשון (כאשר שאר השמות של שם **מ"ב** מסיעים לו). וכך בכל יום ויום עד בוא יום השבת, שאז צריך לכוון ב-**שק"ו צי"ת** - שהוא כנגד יום השבת, והוא עיקר השם של **מ"ב** האותיות להעלות את התורה והתפילה למעלה.

כדי להבין ענין זה ביתר שאת, הבה נתבונן בדברי הנביא ישעיה (ו', א'): "בשנת מות המלך עזיהו ואראה את אדני ישב על כסא רם ונשא ושוטיו מלאים את ההיכל. שרפים עמדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד: בשתים יכסה פניו, ובשתים יכסה רגליו, ובשתים יעופף". ופרש רש"י: "בשתים יכסה פניו שלא יביט לצד השכינה. ובשתים יכסה רגליו לצניעות, (כדי) שלא יראה כל גופו לפני בוראו... ובשתים יעופף".

לפי זה מגלה לנו התנא האלקי רשב"י בתקוני הוזהר (תיקון סט', קג) ששש האותיות שיש בכל יום ויום מתחלקות

ממש כסדר שש כנפי המלאכים. (שהרי, כפי שלמדנו, השם "אנא בכח" סגולתו להעלות את התורה והמצוות לשמים).

הנה, השם של יום ראשון, **אב"ג ית"צ**, שתי האותיות הראשונות **'אב' (אב"ג ית"ץ)** – תפקידן לכסות את פני המלאך שנברא מהמצוה שעשינו. שתי האותיות האמצעיות **'גי' (אב"ג ית"צ)** – תפקידן לכסות את רגלי המלאך שנברא מהמצוה (כדי לשמור את רגלי המלאך ממלאכי חבלה ומזיקין, שלא ישלטו בו). ושתי האותיות האחרונות **'תץ' (אב"ג ית"צ)** הן הכנפים של המלאך, כדי לעופף מעלה, ולהגיע עד לפני כסא כבודו יתברך.

והנה מה שכתב רבנו חיים ויטאל ב"שער הפונות" לרבנו האריז"ל (תפילת שחרית, דרושי 'עלינו לשבח' ונוסח התפילה): **"אנא בכח, גדלת ימינך..."**, ויאמר כל שתי תיבות ביחד: **'אנא בכח' ויפסיק, 'גדלת ימינך' ויפסיק, 'תתיר צרורה' ויפסיק.** ונראה לעניות דעתי, שהטעם הוא לכוון אל מה שנתבאר אצלנו, כי כל שם מאלו ה-ז' שמות של מ"ב יש בו שש אותיות, ומתחלקים ל-ג' בחינות: בשתי אותיות יכסה פניו, בשתי יכסה רגליו ובשתי יעופף, ולכן צריך לחבר כל שתי אותיות ביחד.

נפלא להוסיף כאן מה שכתב השל"ה הקדוש, בשם המקובל האלקי הרמ"ק, ב"פרדס רימונים" (שער יח, סוף פרק יג): **"כתב הרשב"י ע"ה (תיקוני זוהר שם), שבכל שם יש ו' אותיות נגד שש כנפים שבשרפים, ועל-כך נאמר (ישעיהו ו'): 'שש כנפים יש כנפים לאחד'. ואמר, ששם זה טוב להזכירו קודם שנתו... (של) האדם. (וכן) סמוך לעת פטירתו. כי על-ידי כנפים אלה בשתי אתון (=אותיות)... הנשמה תכסה פניה (ובשתי תכסה רגליה)... ובשתי תעופף הנשמה למעלה, ותזכה להנצל ממלאכי חבלה ומזיקין, ותזכה לחיי העולם הבא."**

מעשה יאירו עינינו להבין את הקשר הנפלא בין **מ"ב** המסעות של ישראל במדבר, לבין **מ"ב** אותיות שם הקב"ה שהנה, מאחר וכבר למדנו מדברי ה"אור החיים" הקדוש, שענין מסעות ישראל היה כדי להעלות ולברר את **ניצוצי הקדושה** שהיו טמונים במדבר. והרי כל העלאת ניצוצי הקדושה הן דוקא על-ידי שם בן **מ"ב** אותיות.

לכן סבב הקב"ה כה, שבני ישראל יסעו בדיוק **מ"ב** מסעות, כנגד שם **מ"ב** אותיות. ובכל מקום ומקום שישבו שם ישראל, היה כפי הזמן שבו היו צריכים לתקן ולברר את **ניצוצי הקדושה** שהיו טמונים שם.

מכאן צריכים אנו לדעת, שכמו שדור המדבר עברו **מ"ב** מסעות, שהם כנגד שם **מ"ב**, כדי לברר ולהעלות את כל **ניצוצי הקדושה** מתוך **כוחות הטומאה**. (ועל-ידי כך עשו הכנה לדורות שאחריהם), כך צריך כל אחד מישראל לעבור במשך חייו **מ"ב** מסעות, כדי להכניע את כל כוחות המתנגדים לעבודת ה' ולברר את כל **ניצוצי הקדושה** על-ידי שם **מ"ב**.

וכאשר נתבונן, נראה, שיש בכך חיוק גדול ונפלא, שלא יפול האדם ברוחו, שמא לא יצליח להשלים את משימתו בקדש במסעות אלו. שהרי, כפי שלמדנו, דור המדבר כבר סללו את הדרך לכל הדורות הבאים אחריהם. ולכן נמצא לפי זה, שמאחר ודור המדבר, בהנהגת משה ואהרן, זכו להעלות ולברר את **ניצוצי הקדושה** על-ידי שם **מ"ב**, יוכל כל אחד ואחד מאתנו לזכות ולהצליח גם במסע **מ"ב** מסעותיו בעולם הזה. אמן בן יהי רצון. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

איכה, איכה...

פעם אחת, בערב תשעה באב, בקר רבי יצחק מראדוויל בביתו של רבי אברהם פרידמן, שזכה לכינוי "המלאך". בתום הסעודה המפסקת, הלכו שניהם לבית הכנסת, לקריאת מגילת "איכה" ולאמירת קינות. לאחר תפילת ערבית, פתח החזן בקריאת פסוקי "איכה", ומיד נשמעה אנחה גדולה מפיו רבי אברהם, שצעק מדי פעם "איכה! איכה!", כשראשו מושפל ונתון בין ברכיו. בתום הקריאה ואמירת הקינות, הלכו המתפללים לבתיהם, אולם רבי אברהם לא מש ממקומו, אלא ישב רכון על הקרקע, כשהוא צועק שוב ושוב – "איכה! איכה!". בחצות הלילה, נלאה (=התעייף) רבי יצחק מלחכות למארחו, ופרש לביתו של רבי אברהם כדי לישון כמה שעות. כשתזר בבקר לבית הכנסת, נדהם למצוא את הצדיק הדגול, כשראשו נתון בין רגליו, ומפיו נשמעת מדי פעם הקריאה: "איכה! איכה!". למחרת היום, שב רבי יצחק לביתו, ואמר למקורביו: ראיתי בימי חיי כמה וכמה צדיקים וגדולים בתורה ובחסידות. אך מה שעניי ראו זה עתה אצל רבי אברהם, לא ראיתי מעולם במקום אחר, ולא לחינם קוראים לצדיק נאצל זה "המלאך" – שכן, אין הוא נוהג בעצמו כאחד האדם, אלא כמלאך ה' צבאות...

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!